

ganske unyttigt at gjøre et Par Bemærkninger om den Tid, vi her tilbringe med at behandle de offentlige Forretninger. Det forekommer mig, at naar vi blive saalænge sammen, som vi gjøre, svækkes Interessen, og vi begynde at blive sløve og uagtksomme ligeoverfor de foreliggende Sager, saaledes som de tomme Bænke nok som godtgjøre i dette Dieblif. Jeg mener tillige, at Publicum bliver kjed af os, naar vi sidde sammen i saa lang Tid, som vi have gjort i de sidste to Samlinger, og at der derfor maatte kunne gjøres Noget for om muligt at indskrænke Samlingernes Variagheit. Et Middel, som vilde kunne bidrage Noget dertil, vilde være det, at private Forslag ikke kunde indbringes i Thinget længere end en vis Tid efter Samlingens Begyndelse, samt at det derhos blev opstillet som Regel — en Regel, der naturligviis ikke kunde være uden Undtagelse, — at Regjeringen heller ikke kom med gjenemgribende eller vigtige Lovforslag efter den og den Tid. Hvorledes er det gaaet os i denne Henseende i den senere Tid? Forrige Samling varede i 8 Maaneder, men der forelaa jo rigtignok meget vigtige Arbejder, som toge længere Tid, end man vel har paaregnet som den, der i Almindelighed skal bruges. Denne Samling begyndte den 7de October, men den daværende Sammenkomst indskrænkede sig til, at den høitærede Formand underrettede os om, at Finantsministeren i næste Møde vilde forelægge Finantsloven. Der var dem, som meente, at Finantsloven strax burde have været forelagt, men hvad enten dette er rigtigt eller ikke, blev Samlingen udsat til den 7de December; jeg haaber, at jeg erindrer Tallene rigtigt. Dette medførte eet Gode, nemlig at de høitærede Ministre . . .

Formanden: Maa jeg ikke henstille til det ærede Medlem, om han ikke selv erkjender, at Forhandlingerne forlænges ved at gaae ind paa Betragtninger, som ligge udenfor det foreliggende Lovforslag.

M. Hage: Jeg vilde gjøre Forslag til at forkortede Samlingerne; men hvis den høitærede Formand ikke tillader det, skal jeg naturligtviis lade det hvile.

Formanden: Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Spørgsmaal ikke hører ind under den foreliggende Sag. Hvis det ærede Medlem vil tale om denne, har det ærede Medlem fremdeles Ordet.

M. Hage: Det vedrører dog ogsaa denne Sag.

Formanden: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet.

J. M. Hansen: Der kunde være Afstikligt at sige med Hensyn til, hvad det ærede Medlem nu ubtalte (M. Hage: Jeg fik ikke ubtalt!). Ja, i det, han ubtalte, var der allerede Nok, men jeg skal afholde mig derfra i Henhold til den ærede Formands Bemærkninger. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (H. Hage) sagde, at hvis Forslagsstillerne alvorligt vilde undersøge Sagen osv., maa jeg afvise den Sigttelse, som ligger heri, nemlig at vi ikke alvorligt skal have undersøgt dette Forslag, før vi fremkom dermed. Jeg kan forstikke, at vi have undersøgt Sagen alvorligt; jeg tager ikke imod nogen Tilretteviisning om, at vi skulle undersøge den alvorligt, thi det have vi gjort. Hvorvidt det var et Forslag af denne Natur, som nogle af de Medlemmer, der holdt paa, at § 56 i Næringsloven kun skulle gjælde indtil videre, havde tænkt sig, eller hvorvidt det var et Forslag af en anden Natur, troer jeg virkelig ikke, at man kan sige det Mindste om. Det er muligt, at de ærede Medlemmer, hvis de skulle sige, hvad de havde tænkt sig som det, der skulle afløse § 56, vilde have tænkt sig meget forskellige Ting, og altsaa betyder det ikke Noget, hvad man dengang tænkte sig. Man tænkte sig, at Paragraphen kun skulle gjælde indtil videre, thi dette ligger for. — Det ærede Medlem har en overordentlig stor Tilbøielighed til overfor Sager, som han ikke synes om, at vise hen til andre Lande. Jeg huffer det fra den grundlovgivende Rigsdag 1848—49. (H. Hage: Det er 20 Aar siden!). Ja, det er 20 Aar siden, det er sandt, men i enhver Samling, hvori det ærede Medlem har siddet, har der vistnok ikke været nogen Sag, som han